

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocyłowska (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **29 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **T. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **31 maja 2012 r.** sygn. akt **IV U 198/11**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z dnia 16 czerwca 2009 roku odmówił wnioskodawcy T. M. prawa do emerytury powołując brak spełnienia warunków opisanych w art. 32 i 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. wykazania posiadania przez wnioskodawcę 15 lat pracy w szczególnych warunkach (organ rentowy uznał jedynie okres 7 lat, 11 miesięcy i 24 dni). Nie można, bowiem – według ZUS – zaliczyć wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia na stanowiskach wyższego szczebla, na których wykonywał w ramach takiej pracy zadania o charakterze administracyjno-biurowym, co powoduje, że nie świadczył pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odwołaniu od wymienionej decyzji wnioskodawca T. M. wniósł

o jej zmianę wskazując na nieprawidłowość stanowiska organu rentowego, gdyż

z przedłożonej przez niego dokumentacji w postaci wystawionego świadectwa pracy

w warunkach szczególnych wynika, iż pozostawał w zatrudnieniu w ramach którego wykonywał czynności dozoru procesu technologicznego stanowiących prace

w warunkach szczególnych opisaną w dziale XIV pozycja 24 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub

w szczególnym charakterze.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując swoje stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem

z dnia 29 września 2010 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od daty ukończenia przez niego sześćdziesiątego roku życia. Sąd pierwszej instancji ustalił, iż wnioskodawca urodzony w dniu (...) do dnia 1 stycznia 1999 roku posiada staż ubezpieczeniowy wynoszący

31 lat, 5 miesięcy i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy

w warunkach szczególnych w wymiarze 7 lat, 11 miesięcy i 24 dni. Składając wniosek emerytalny wnioskodawca domagał się nadto uznania jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Fabryce Obuwia Sportowego (...) K. w okresach od dnia 1 lipca 1978 roku do dnia 31 lipca 1981 roku na stanowisku kierownika wydziału produkcyjnego, od dnia 1 sierpnia 1978 roku do dnia 31 lipca 1982 roku na stanowisku szefa produkcji, w okresie od dnia 25 października 1982 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku na stanowisku kierownika zmiany pierwszego oddziału manipulacji i szwalni, od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 14 stycznia 1984 roku na stanowisku kierownika oddziału szwalni, od dnia 15 stycznia 1984 roku do dnia 31 sierpnia 1984 roku na stanowisku kierownika wydziału szwalni oraz od dnia 1 września 1984 roku do dnia 16 lipca 1996 roku na stanowisku kierownika działu kontroli jakości. Sąd Okręgowy ustalił, iż w okresach tych, mimo że w angażach obejmujących wyżej podane stanowiska pracy wskazywano że są to stanowiska kierownicze, to faktycznie wnioskodawca wykonywał prace na halach produkcyjnych nadzorując kolejno każdy etap produkcji i podległych mu pracowników. Ustalił również, że wnioskodawca nie wykonywał prac o charakterze administracyjnym, a czynności tego typu świadczyły podległe mu referentki. W konsekwencji poczynionych ustaleń uznał, że w powyższych okresach wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a dalej, że wykazał co najmniej piętnastoletni okres tej pracy. Tym samym spełnia warunki do dochodzonego świadczenia. Jako podstawę prawną wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał przepis art. 477¹⁴ §2 kpc.

Poddając powyższe orzeczenie kontroli w wyniku jego zaskarżenia apelacją przez organ rentowy, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 29 grudnia 2010 r. sygn. III AUa 860/10 uznał jego przedwczesność i orzekł o jego uchyleniu, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu wydanego orzeczenia Sąd wskazał na konieczność uzupełnienia ustaleń w zakresie prac o podstawowym charakterze dla poszczególnych wydziałów i oddziałów na których wnioskodawca wykonywał pracę, przy odniesieniu ich do tych wymienionych jako prace w warunkach szczególnych w przepisach załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wskazując, że ustalenie samego pobytu na hali produkcyjnej i nadzoru nad produkcją nie jest wystarczające dla uznania wykonywania pracy w szczególnych warunkach opisanej w załączniku w dziale XIV pozycja 24 do wskazanego rozporządzenia. Wskazał również na konieczność przedstawienia istniejących w (...) zasad podległości służbowej pracowników wobec wnioskodawcy.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 31 maja 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od daty ukończenia przez niego sześćdziesiątego roku życia tj. od 19 czerwca 2010 r. a to wobec uznania dalszego okresu jego pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a mianowicie w Fabryce Obuwia Sportowego (...)

w K. od 1 sierpnia 1984 r. do 16 lipca 1996 r. na stanowisku kierownika działu kontroli jakości wykonującego kontrolę międzyoperacyjną, kontrole jakości produkcji oraz dozór inżyniersko – techniczny na wydziałach i oddziałach gdzie wykonywane

były jako podstawowe prace w warunkach szczególnych tj. na stanowisku wymienionym w Wykazie A dziale XIV pkt. 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednocześnie stwierdził, brak odpowiedzialności organu rentowego w kwestii nie ustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej w zakresie uprawnień wnioskodawcy do świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy w uzupełnieniu uprzednich ustaleń co do charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w Fabryce Obuwia Sportowego (...)w K., a dalej struktury organizacyjnej tego Zakładu ustalił, iż wnioskodawcy jako kierownikowi wydziału produkcyjnego, którą to funkcję objął z dniem 1 lipca 1978r. podlegały działy : rozkroju i obróbki, szwalni, montażu obuwia, obróbki płek wulkanizowanych, obuwia całotworzywowego, obuwia tekstylnego, a także dział produkcji pomocniczej. W działach tych, w okresie najlepszej koniunktury na wyroby Zakładu, zatrudnionych było 1200 – 1300 pracowników, w tym wydzielone były stanowiska mistrzów. Do obowiązków wnioskodawcy należała wówczas organizacja pracy wydziału z uwzględnieniem planów produkcyjnych oraz współpraca przy ich opracowywaniu, sporządzanie raportów : produkcji, zużycia materiałów, surowców, i innych, jak również bieżące kontrolowanie i analiza przebiegu produkcji, gospodarowanie funduszem płac wydziału i sprawy kadrowe wydziału. W zakresie jego obowiązków było także opracowywanie zakresów czynności podległych pracownikom oraz instrukcji stanowiskowych jak również prowadzenie szkoleń stanowiskowych (bhp. ppoz), organizowanie codziennych odpraw z mistrzami i kierownikami zmianowymi, zatwierdzanie i podpisywanie dokumentacji magazynowej, nadzorowanie wykorzystania maszyn i urządzeń, a także prowadzenie korespondencji wewnętrznej i zewnętrznej dotyczącej wydziału. Oprócz pracowników produkcyjnych podlegały mu również osoby z obsługi administracyjnej w licznie 3-5 osób (referenci, kontystki), do których obowiązków należało prowadzenie kart zarobkowych pracowników, zestawień wielkości produkcji itp. Sprawując funkcję szefa produkcji (od 1 sierpnia 1981r. do 31 lipca 1982 r.) do jego obowiązków należała analiza bieżącej sytuacji produkcyjnej w oparciu o spływające meldunki i sprawozdania oraz współpraca z kierownictwem Zakładu. Wnioskodawca był wówczas przełożonym kierowników produkcyjnych i zmianowych. Zajmując zaś stanowisko kierownika zmiany I oddziału manipulacji i szwalni, a później - po rozdzieleniu tych oddziałów - kierownika oddziału szwalni, wykonywał obowiązki podobne do tych wykonywanych na stanowisku kierownika produkcji, lecz ograniczone do jednego działu. Sąd Okręgowy ustalił również, iż pracując na stanowisku kierownika działu kontroli jakości w okresie od 1 sierpnia 1984 do 16 lipca 1996 r. wnioskodawcy podlegało około 25 – 30 kontrolerów jakości, którzy faktycznie wykonywali pracę brakarzy polegającą na ocenie jakości produkowanych wyrobów na końcu każdej taśmy produkcyjnej. Do ich obowiązków należało także badanie surowców przeznaczonych do produkcji. Wnioskodawca dokonywał z kolei wyrwykowej kontroli podległych pracowników, śledził jakość procesów technologicznych wykonując tzw. kontrole międzyoperacyjną. Wykonywał także czynności administracyjno – biurowe w zakresie analizy przyczyn powstawania braków, sporządzania i podpisywania korespondencji wydziałowej oraz uczestniczenie w naradach przedsiębiorstwa. Zajmował się również nadzorem nad załatwianiem reklamacji indywidualnych i zbiorowych oraz nadzorem nad załatwianiem reklamacji jakościowych na materiały i surowce oraz nadzorem nad kontrolowaniem warunków składowania, magazynowania i ekspedycji wyrobów gotowych. Jako kierownik działu kontroli jakości wnioskodawca podlegał głównemu dyrektorowi, sam zaś nadzorował prace mistrza działu kontroli jakości oraz referentów kontroli jakości, którzy przyjmowali reklamacje zbiorowe i indywidualne. Mistrz działu kontroli jakości odpowiadał przed kierownikiem za rozpatrywanie reklamacji zbiorowych (również w delegacji) oraz zajmował się odbiorem jakościowym materiałów służących do produkcji obuwia sportowego, ponadto zastępował nieobecnych w pracy kontrolerów jakości. Mając na uwadze

powyższy ustalenia Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca zajmując stanowisko kierownika działu jakości nadzorował prace na stanowiskach wymienionych w dziale VII poz. 14 tj. prace związane zeszlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skózanego tj. obuwnika – montażyście, formowacza i szwacza oraz rymarza przy ręcznym szyciu i formowaniu wyrobów, a dalej, że wykonywana wówczas przez niego praca stanowiła pracę o której mowa w wykazie A dziale XIV poz. 24 załącznika nr 1 do powołanego wyżej rozporządzenia, na stanowisku wymienionym w dziale XIV poz. 24 pkt. 1 zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. Sąd Okręgowy uznał, iż wykonywana wówczas przez wnioskodawcę praca administracyjna związana m.in. z prowadzeniem korespondencji wydziału oraz analizą przyczyn braków stanowiła dopuszczalny margines jego pracy związany ze sprawowanym nadzorem. Dokonując ustaleń w tym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach świadków, odmawiając w tym zakresie wiarygodności opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego do spraw organizacji wskazując, że opinia biegłego nie została w tej części potwierdzona innymi dowodami. Pozostały materiał dowodowy w sprawie potwierdził, bowiem iż wnioskodawca tylko nadzorował rozpatrywanie reklamacji indywidualnych, zbiorowych oraz jakościowych dotyczących wyrobów produkowanych w Zakładzie, którymi zajmowali się pracownicy administracyjni (referenci – specjaliści) bądź mistrz działu kontroli jakości. W pozostałym zakresie podzielił opinie biegłego, iż brak jest podstaw do uznania, by wnioskodawca jako kierownik produkcji, szef produkcji, kierownik zmiany bądź kierownik oddziału manipulacji i szwalni, a następnie oddziału szwalni wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienie w szczególnych warunkach.

Całość bowiem prac administracyjnych związanych z kierowaniem określonym odcinkiem produkcji oraz rozbudowany aparat dozoru bezpośredniego powodował,

że wnioskodawca jako kierownik jedynie w ograniczonym zakresie sprawował bezpośredni nadzór na wydziałach produkcyjnych. Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, iż wnioskodawca wykazał co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach i spełnia pozostałe przesłanki od których ustawodawca uzależnił nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Dlatego też, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając na jego rzecz prawo do emerytury począwszy od ukończenia przez niego sześćdziesiątego roku życia. Końcowo zaznaczył, iż w sprawie nie zachodziły przesłanki do orzeczenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w J. zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 233 kpc poprzez błędne zastosowanie tych przepisów jak i przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury po wcześniejszym zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia w Fabryce Obuwia Sportowego w K. od 1 sierpnia 1984 r. do 16 lipca 1996 r. Kwestionując dokonane w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne apelujący zarzucił, iż z opinii biegłego wynika, że we wskazanym okresie wnioskodawca pracując na stanowisku kierownika wydziału kontroli jakości nie wykonywał prac określonych w Wykazie A dziale XIV poz. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a dalej że w tym czasie nadzorował on wykonywanie szeregu prac biurowych. W ocenie pozwanego pominięcie tej opinii czyni ustalenia Sądu błędnymi. W konkluzji organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie, podkreślając prawidłowość dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

W ocenie tutejszego Sądu orzekającego, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z 31 maja 2012 r. zawiera bowiem trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie prawa wnioskodawcy T. M. do emerytury w oparciu o przepis art. 32 w związku z art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli w wieku obniżonym i przy wykazaniu posiadania stażu ubezpieczeniowego wskazanego w art. 27 ustawy oraz, co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, stosownie do zapisów

§ 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a to na dzień 1 stycznia 1999 roku przy braku przynależności do OFE oraz rozwiązaniu umowy o pracę przez zatrudnionych aktualnie jako pracownicy. W sprawie niekwestionowanym było, iż wnioskodawca do roku 1999 wykazał ogólny staż ubezpieczenia przenoszący 25 lat, nie przystąpił do OFE oraz

że nie pozostaje w zatrudnieniu. Spornym natomiast pozostawało, czy przed oznaczoną datą legitymował się on wymaganym przepisami prawa okresem pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności, czy pracę taką wykonywał będąc zatrudnionym w Fabryce Obuwia Sportowego (...)w K., przy czym na etapie postępowania apelacyjnego sporny był jedynie okres w którym był on zatrudniony na stanowisku kierownika wydziału kontroli jakości.

Przypomnieć należy, że na sporne okoliczności Sąd Okręgowy przeprowadził dowód ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym z akt osobowych odwołującego dotyczących spornego okresu zatrudnienia, zeznań wskazanych przez niego świadków oraz jego samego, jak również z opinii biegłego sądowego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. Dając wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków jak i samemu wnioskodawcy uznał - wbrew przyjętej przez biegłego w wydanej opinii konkluzji, iż w okresie od 1 sierpnia 1984 r. do 16 lipca 1996 r. pracując na stanowisku kierownika działu kontroli jakości wnioskodawca wykonywał pracę wymienioną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ujętą w wykazie A dziale XIV poz. 24 tj. nadzór nad pracownikami wykonującymi pracę w szczególnych warunkach. Powyższe skutkowało przyjęciem, że wnioskodawca wykazał co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w sprawie, a dalej jej ocenę prawną tutejszy Sąd w całości podziela. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, daje bowiem podstawę do ustalenia, że wnioskodawca pracując w charakterze kierownika działu kontroli jakości wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę

w szczególnych warunkach o której mowa wyżej. Szczegółowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie wykonywanych wówczas przez wnioskodawcę czynności uwzględniające strukturę organizacyjną Zakładu, dokonane na podstawie zeznań świadków jak i samego wnioskodawcy, dały podstawę do przyjęcia, że w ocenianym okresie bezpośrednio nadzorował on prace wymienione

w dziale VII poz. 14 tj. prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego tj. obuwnika – montażystę, formowacza i szwacza oraz rymarza przy ręcznym szyciu i formowaniu wyrobów, a dalej że wykonywana wówczas przez niego praca stanowiła pracę o której mowa w wykazie A dziale XIV poz. 24 załącznika nr 1 do powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w apelacji przez pozwany Zakład,

a dotyczących przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności dowodu z opinii biegłego w zakresie zaprezentowanej w niej oceny spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, której to oceny Sąd Okręgowy nie podzielił, zauważyć należy, że dowód z opinii biegłego, tak jak inne dowody, podlega ocenie sądu w ramach uprawnień przewidzianych w art. 233 § 1 kpc. Opinia biegłego podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii,

a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Ocena tego dowodu nie może jednak wykraczać poza przedmiot objęty opinią biegłego tj. poza oceną okoliczności wymagającą wiadomości specjalnych. Opinia biegłego ma bowiem na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego. W świetle art. 278 § 1 kpc dowód z opinii biegłego tym różni się od innych dowodów, że jego celem nie jest ustalenie faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Biegły nie może zatem wyręczać sądu w wyjaśnieniu rzeczywistej treści stosunków faktycznych i nie jest dopuszczalne powoływanie biegłego dla ustalenia jego własnych spostrzeżeń o faktach, których ustalenie należy do sądu. Podkreślić należy, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sąd ustala w oparciu o inne dowody m.in. dowody z dokumentów, z zeznań świadków czy przesłuchania stron (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 czerwca 1992, I ACr 225/92 OSA 1993/1/2). W żadnej zaś mierze nie jest rolą biegłego ocena wiarygodności materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym ocena zeznań świadków. O ile bowiem świadek ma zakomunikować swoje spostrzeżenia dotyczące okoliczności faktycznych, o tyle biegły ma poddać te okoliczności ocenie fachowej. Biegły udzielając odpowiedzi na konkretne pytanie dostosowane do stanu faktycznego sprawy, może przy tym ustosunkować się do wchodzących w rachubę możliwych sytuacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 1999, II KKN 412/98, LEX nr 1213005). W rozpoznawanej sprawie zaś tego nie uczynił. Odnosząc się zaś do spornego okresu pominął zeznania świadków – na co wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wydanego orzeczenia. Mając na uwadze powyższe wywody przyjęć należało, że przyjęta przez Sąd Okręgowy ocena dowodów zarówno z zeznań świadków, wnioskodawcy jak również z opinii biegłego, nie narusza granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 §1 kpc. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655). Tym wymogom Sąd pierwszej instancji nie uchybił. Stanowisko powołanego w sprawie biegłego, nie uwzględniające całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie spornego okresu nie mogło zostać uznane za miarodajne.

Podzielając zatem zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną sprawy, sprowadzającą się do stwierdzenia, że T. M. spełnił przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury określone w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227) wniesioną apelację należało oddalić, a to na podstawie art. 385 kpc.